

การศึกษาทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ในการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษา สำหรับครูที่ปรึกษา

A Study of Creative Problem-Solving Skills with Preventing Violence in School for Advisory Teachers

อัฐฉญา แพทย์ศาสตร์^{1*} เพ็ญภา กุลนภาดล² และประชา อินัง³
Atchaya Patsat^{1*} Pennapha Koolnaphadol² and Pracha Inang³

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ในการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษาสำหรับครูที่ปรึกษาเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาภาคกลาง สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ กลุ่มตัวอย่าง คือ ครูที่ปรึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาภาคกลาง สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 613 คน ได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบวัดทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ในการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษาสำหรับครูที่ปรึกษา สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า 1. แบบวัดทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ในการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษาสำหรับครูที่ปรึกษา ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีจำนวน 25 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.60 - 1.00 มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.20 - 0.74 และมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.87 2. ผลการใช้แบบวัดทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ในการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษาสำหรับครูที่ปรึกษา พบว่า ครูที่ปรึกษาที่สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานครปฐม ฉะเชิงเทรา จันทบุรี ตรวดี และสระแก้ว มีทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ในการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษาสำหรับครูที่ปรึกษาในภาพรวมและรายข้ออยู่ในระดับดี

คำสำคัญ: ทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ การป้องกันความรุนแรง ครูที่ปรึกษา

^{1*} นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
Student (Ph.D.) Counseling Psychology, Faculty of Education, Burapha University
E-mail: 63810126@go.buu.ac.th

² สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
Department of Counseling Psychology, Faculty of Education, Burapha University
E-mail: pennapha@go.buu.ac.th

³ สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
Department of Counseling Psychology, Faculty of Education, Burapha University
E-mail: pracha@go.buu.ac.th

*Corresponding author

Abstract

The purposes of this research were to study the creative problem-solving skills with preventing violence in school for advisory teachers at Secondary Educational Service Area Office in the Central Region under the Ministry of Education. The sample was 613 advisory teachers of Secondary Educational Service Area Office in the Central Region under the Ministry of Education, selected by multistage random sampling. The research instruments were the creative problem-solving skill test with preventing violence in school for advisory teachers. The statistics used in this research were percentage, mean, and standard deviation.

The result showed that 1) The creative problem-solving skill test with preventing violence in school for advisory teachers consisted of 25 questions which the index of item-objective congruence (IOC) was between 0.60 to 1.00. The discrimination index was between 0.20 to 0.74, and the reliability was 0.87; and 2) The results of using the creative problem-solving skill test in preventing school violence for advisory teachers showed that the creative problem-solving skills in preventing school violence of the whole and each item of advisory teachers under Secondary Educational Service Area Office in Nakhon Pathom, Chachoengsao, Chanthaburi-Trat, and Sa Kaeo were at a good level.

Keywords: Creative Problem-Solving Skills, Preventing Violence, Advisory Teachers

วันที่รับบทความ: 20 กันยายน 2567

วันที่แก้ไขบทความ: 03 ธันวาคม 2567

วันที่ตอบรับตีพิมพ์บทความ: 16 ธันวาคม 2567

1. บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของงานวิจัย

ความรุนแรง (Violence) เป็นการกระทำที่มีเจตนาที่แสดงออกมาทางร่างกาย การชู้บังคับ การแสดงอำนาจต่อตนเอง บุคคลอื่น กลุ่มบุคคล หรือชุมชน เพื่อก่อให้เกิดการบาดเจ็บ การเสียชีวิต ความเสียหาย ความสูญเสีย หรือการถูกทอดทิ้ง (World Health Organization [WHO], 2002) ซึ่งความรุนแรงมีหลากหลายรูปแบบด้วยกัน ความรุนแรงในสถานศึกษาเป็นความรุนแรงรูปแบบหนึ่งที่เป็นประเด็นสำคัญและไม่ควรมองข้าม เพราะความรุนแรงในสถานศึกษาเป็นลักษณะของพฤติกรรมความรุนแรงที่มีการแสดงออกหรือการกระทำในลักษณะที่ทำให้เกิดความเสียหายทั้งทางร่างกายและจิตใจ ทำให้ผู้ถูกรกระทำรู้สึกหวาดกลัว กังวล อับอาย หรือกระวนกระวายใจ โดยเฉพาะความรุนแรงที่เกิดในสถานศึกษาระหว่างครูและนักเรียนนั้นส่งผลต่อร่างกายและจิตใจ บางรายอาจถึงขั้นได้รับบาดเจ็บหรือพิการ และอาจรุนแรงถึงขั้นเสียชีวิตจากการถูกทำร้าย เด็กเกิดภาวะทางจิตใจที่ผิดปกติ เช่น ซึมเศร้า หวาดกลัวการไปโรงเรียน การเรียนตกต่ำ หวาดผวา ซึ่งถือว่าเป็นปัญหาที่ทำให้เด็กและเยาวชนเติบโตอย่างไม่มีคุณภาพและสร้างความสูญเสียให้สังคม ทั้งนี้ผลกระทบไม่ได้เกิดเฉพาะกับผู้ถูกรกระทำเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบต่อครอบครัว กลุ่มเพื่อน ต่อชุมชนและสังคมโดยรวมที่ต้องสูญเสีย เจ็บปวด จากผลลัพธ์ของความรุนแรงดังกล่าว เช่น ทำให้เด็กกลัวการมาโรงเรียน ทำให้ครอบครัวเกิดปัญหาทั้งด้านจิตใจ ค่าใช้จ่าย และเกิดความเครียดเนื่องจากบุตรถูกทำร้าย ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ปรากฏให้เห็นเป็นข่าวตามสื่อต่าง ๆ เกี่ยวกับครูใช้ความรุนแรงกับนักเรียน เช่น ครูสาวโรงเรียนชื่อดังในจังหวัดอุบลราชธานี ต่อว่า ดุด่า ตบหน้าเด็กนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อหน้าเพื่อนในห้อง ทั้งนี้ครูได้ยอมรับผิดกับพ่อแม่เด็กนักเรียนว่าได้กระทำการ

ล่งเงินไป พร้อมมอบเงินเป็นค่าปลอบขวัญพร้อมสัญญาว่าจะไม่ลงโทษเด็กนักเรียนทุก ๆ คนอีกต่อไป (“เด็ก นร.ถูกครูสาวโรงเรียนชื่อดัง”, 2566) สอดคล้องกับข้อมูลของศูนย์ช่วยเหลือสังคมภายใต้กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ พบว่า เด็กไทยเข้ารับการรักษายาบาลในโรงพยาบาลด้วยสาเหตุความรุนแรงมากกว่า 10,000 คนในแต่ละปี โดยสำนักงานสถิติแห่งชาติและยูนิเซฟพบว่า เด็กอายุระหว่าง 1-14 ปี ร้อยละ 58 เคยถูกล่วงละเมิดด้วยความรุนแรงทางร่างกาย (องค์การยูนิเซฟ ประเทศไทย, 2565)

การใช้ความรุนแรงที่เกิดจากครูทำให้โรงเรียนกลายเป็นสถานที่ที่ทำให้บุคคลทั่วไปรู้สึกว่าจะไม่ปลอดภัยสำหรับเด็กอีกต่อไป ซึ่งเป็นปัญหาเร่งด่วนที่รัฐต้องให้ความสนใจ ซึ่งยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี พ.ศ. 2561-2580 (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2562) ได้กล่าวถึงวิสัยทัศน์ข้อหนึ่งถึงการพัฒนาคนในทุกมิติและในทุกช่วงวัยให้เป็นคนดี เก่ง และมีคุณภาพ ซึ่งประเด็นยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ ได้เน้นประเด็นปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงในศตวรรษที่ 21 โดยการเปลี่ยนโฉมบทบาท “ครู” ให้เป็นครูยุคใหม่ และการเสริมสร้างให้คนไทยเป็นสังคมไทยไร้ความรุนแรง ดังนั้นการเสริมสร้างการแก้ปัญหาเชิงบวกแก่ครูเพื่อให้เกิดการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษา น่าจะเป็นวิธีการที่มีประโยชน์และสามารถที่จะแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้ เพื่อให้ครูมีทางเลือกเพิ่มขึ้น ในการจัดการกับอารมณ์และความเครียด เพื่อยุติความรุนแรงในสถานการณ์ต่าง ๆ

จากวรรณกรรมที่ผู้วิจัยได้ทบทวนค้นคว้า พบว่า การจัดการกับปัญหาความรุนแรงในสถานศึกษาประการหนึ่งที่สำคัญคือ ทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ (Creative Problem Solving Skill) ซึ่งเป็นความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบในการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษา เน้นการคิดหาทางเลือกที่หลากหลายแปลกใหม่แตกต่างจากรูปแบบเดิม ๆ เพื่อนำไปสู่การค้นพบและตัดสินใจเลือกวิธีการแก้ปัญหาในสถานการณ์ที่ไม่พึงประสงค์ และค้นหาทางเลือกที่มีคุณค่าในการแก้ปัญหานั้น ๆ รวมถึงมีพฤติกรรมที่เหมาะสม โดยมีกระบวนการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ อีกทั้งยังมีการวิจัยที่พบว่าการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์มีความแตกต่างกับการแก้ปัญหาโดยทั่วไปตรงที่การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์จะมีความละเอียดใช้การคิดอย่างเป็นระบบ และมีความลึกซึ้งในวิธีการค้นหาทางเลือกมากกว่า ในขณะที่การแก้ปัญหาโดยทั่วไปจะอาศัยความคุ้นเคยหรือความเคยชินในการแก้ปัญหาทำให้ได้ทางเลือกที่ไม่เหมาะสมกับสถานการณ์นั้น ๆ และด้วยคุณลักษณะดังกล่าวนี้การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์จึงมีประสิทธิภาพมากกว่าการแก้ปัญหาโดยทั่วไป (Vangundy, 1987) เพื่อเป็นการป้องกันความรุนแรงที่จะเกิดขึ้นในโรงเรียน รวมถึงการจะพัฒนานักเรียนให้มีคุณภาพจึงย่อมต้องพึ่งพาอาศัยครูที่ปรึกษาที่มีคุณภาพด้วย ผู้วิจัยจึงเห็นว่าครูที่ปรึกษาควรอาศัยการมีทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ ในการทำหน้าที่ย่อมจะทำให้ครูที่ปรึกษารู้อย่างทันความรู้อีกของตนเองก่อนที่จะแสดงคำพูดหรือกิริยาท่าทีออกไปตามอารมณ์ เพื่อช่วยป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษาอีกทางหนึ่ง

จากเหตุผลและความเป็นมาดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ของครูที่ปรึกษา เพื่อให้ได้ข้อมูลสำหรับการสร้างแบบวัดทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ในการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษาสำหรับครูที่ปรึกษา งานวิจัยนี้จึงเป็นการศึกษานำร่องอันจะนำไปสู่การสร้างนวัตกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ในการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษาสำหรับครูที่ปรึกษา ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อครูที่ปรึกษาเอง ต่อโรงเรียน ต่อสังคมและประเทศชาติต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ในการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษาสำหรับครูที่ปรึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาภาคกลาง สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

1.3.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

บทความวิจัยนี้ มีขอบเขตด้านเนื้อหา คือ ศึกษาทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ในการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษาสำหรับครูที่ปรึกษา เพื่อนำไปสู่การสร้างนวัตกรรมผลงานวิชาการเพื่อเสริมสร้างทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ในการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษาสำหรับครูที่ปรึกษา โดยผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดมาจาก 1) แบบประเมินการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาปริญญาตรีของ มิ่งขวัญ ภาควิชา (2555)

2) แบบสอบถามความต้องการจำเป็นในการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ของนักศึกษาวิชาชีพครูของ นลินทิพย์ คชพงษ์ (2561) และ 3) แบบวัดทักษะการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ของ วณันันท์ ชูรัตน์ (2564) เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ในการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษาสำหรับครูที่ปรึกษา

1.3.2 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ ครูที่ปรึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 4 ภาค ได้แก่ ภาคกลาง ภาคอีสาน ภาคเหนือ ภาคใต้ รวมทั้งสิ้นจำนวน 67,377 คน (สำนักนโยบายและแผนการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2565)

กลุ่มตัวอย่าง คือ ครูที่ปรึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาภาคกลาง สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ได้มาจากการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างกรณีตัวแปรที่ศึกษาเป็นตัวแปรต่อเนื่อง จำนวน 613 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling) และให้ครูที่ปรึกษาตอบแบบวัดทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ในการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษาสำหรับครูที่ปรึกษา

1.3.3 ขอบเขตด้านระยะเวลา

ระยะเวลาในการศึกษาวิจัย คือ ปีการศึกษา 2566 – 2567

2. วิธีดำเนินการวิจัย

2.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

ประชากร คือ ครูที่ปรึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 4 ภาค ได้แก่ ภาคกลาง ภาคอีสาน ภาคเหนือ ภาคใต้ รวมทั้งสิ้นจำนวน 67,377 คน (สำนักนโยบายและแผนการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2565) กลุ่มตัวอย่าง คือ ครูที่ปรึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาภาคกลาง สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ที่ได้มาจากการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างกรณีตัวแปรที่ศึกษาเป็นตัวแปรต่อเนื่อง ในการวิจัยครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างควรใช้ไม่น้อยกว่า 533 หน่วยตัวอย่าง และเพื่อป้องกันการสูญหายของกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยดำเนินเลือกกลุ่มตัวอย่างสำรองเกินมาร้อยละ 15 ของหน่วยตัวอย่างทั้งหมด ทำให้ได้กลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยครั้งนี้เป็น จำนวน 613 คน และได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling) ดังนี้

1) ผู้วิจัยดำเนินการสำรวจข้อมูลหน่วยสมาชิกของประชากรจากแหล่งทุติภูมิ คือ สำนักนโยบายและแผนการศึกษาขั้นพื้นฐาน แล้วจัดทำกรอบการสุ่ม (Sampling Frame) โดยอาศัยลักษณะการแบ่งเขตพื้นที่การศึกษาออกเป็น 4 ภาค ประกอบด้วยภาคกลางจำนวน 24,021 คน ภาคอีสาน จำนวน 22,952 คน ภาคเหนือ จำนวน 11,283 คน และภาคใต้ จำนวน 9,121 คน รวมทั้งสิ้นจำนวน 67,377 คน (สำนักนโยบายและแผนการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2565)

2) ผู้วิจัยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างกรณีตัวแปรที่ศึกษาเป็นตัวแปรต่อเนื่อง (อัจฉรวรรณ งามญาณ, 2554) มีสูตรในการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

$$n = \frac{z_{\alpha}^2 \sigma^2 N}{(N-1)e^2 + Z_{\alpha}^2 \sigma^2}$$

2.1) ผู้วิจัยกำหนดระดับความเชื่อมั่นที่ 95% จะได้ค่า $Z_{.05}$ เท่ากับ 1.96

2.2) กำหนดค่าความคลาดเคลื่อน (e) เท่ากับ .05

2.3) กำหนดค่าความแปรปรวนของประชากร σ^2 เท่ากับ 0.3491 ซึ่งได้จากการนำแบบวัดการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ไปทดลองใช้แล้วนำมาคำนวณหาค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่าง ได้ค่า S^2 เท่ากับ 0.3491 ตามคำแนะนำของ มยุรี ศรีชัย (2538) และอัจฉรวรรณ งามญาณ (2554) ที่ได้กล่าวถึง การใช้ค่า σ^2 นั้น

ต้องใช้ S^2 ซึ่งได้จากกลุ่มตัวอย่างแทนอยู่แล้วเพราะปกติจะไม่ทราบค่าความแปรปรวนของประชากร (σ^2) ซึ่งในทางปฏิบัติผู้วิจัยจึงดำเนินการประมาณค่า σ^2 ของกลุ่มประชากรจาก S^2 ที่ได้จากการนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ จากนั้นนำค่าต่างๆ ที่กำหนดไว้ คำนวณหาขนาดตัวอย่าง มีรายละเอียด ดังนี้

$$n = \frac{z_\alpha^2 \sigma^2 N}{(N-1)e^2 + Z_\alpha^2 \sigma^2}$$

$$n = \frac{(1.96)^2 (0.3491)(67,377)}{(67,377-1)(0.05)^2 + (1.96)^2 (0.3491)}$$

$$n = 532.20$$

2.4) ในการวิจัยครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างควรใช้ไม่น้อยกว่า 533 หน่วยตัวอย่าง และเพื่อป้องกันการสูญหายของกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยดำเนินการเลือกกลุ่มตัวอย่างสำรองเกินมาร้อยละ 15 ของหน่วยตัวอย่างทั้งหมด ทำให้ได้กลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยครั้งนี้เป็น จำนวน 613 คน

3) ผู้วิจัยดำเนินการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) ด้วยวิธีจับสลากเพื่อเลือกเขตพื้นที่การศึกษาระดับภาค ได้เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขตพื้นที่การศึกษากลาง

4) จากนั้นผู้วิจัยสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) ด้วยวิธีจับสลาก ได้ 4 เขตพื้นที่การศึกษา ได้แก่ สพม.นครปฐม, สพม.ฉะเชิงเทรา, สพม.จันทบุรี ตราด และสพม.สระแก้ว

5) ผู้วิจัยสุ่มครูที่ปรึกษาแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling) ตามขนาดโรงเรียน โรงเรียนขนาดใหญ่ (จำนวนนักเรียน 720-1,679 คน) ขนาดกลาง (จำนวนนักเรียน 120-719 คน) และขนาดเล็ก (จำนวนนักเรียนต่ำกว่า 120 คน) โดยจำนวนกลุ่มตัวอย่างในแต่ละโรงเรียนที่สุ่มได้ใช้วิธีการคำนวณตามสัดส่วนประชากรจากครูที่ปรึกษา จากครูที่ปรึกษาที่มีคุณสมบัติตามที่กำหนด โดยแสดงการสุ่มกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนตามสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาภาคกลางดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างครูที่ปรึกษา

เขตพื้นที่การศึกษา	ขนาดโรงเรียนและจำนวนครูที่ปรึกษาที่เป็นประชากร			รวม	ขนาดโรงเรียนและจำนวนครูที่ปรึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง			รวม
	ใหญ่	กลาง	เล็ก		ใหญ่	กลาง	เล็ก	
นครปฐม	752	192	127	1071	144	37	24	204
ฉะเชิงเทรา	407	249	122	778	78	48	23	148
จันทบุรี ตราด	354	370	159	883	68	71	30	169
สระแก้ว	215	215	50	480	41	41	10	92
รวม	1728	1026	458	3212	330	196	87	613

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบวัดทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ในการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษาสำหรับครูที่ปรึกษา โดยสร้างข้อคำถามให้ครอบคลุมนิยามศัพท์เฉพาะ และสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการวิจัย หลังจากนั้นนำแบบวัดที่สร้างขึ้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบข้อคำถาม และนำข้อเสนอนั้นไปปรับปรุงแก้ไข ปรับภาษาให้อ่านเข้าใจง่าย โดยแบบวัดประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ตอบแบบวัด จำนวน 6 ข้อ เป็นแบบตรวจสอบรายการ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การสอน เบอร์โทรศัพท์ และE-mail

ตอนที่ 2 ทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ในการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษาสำหรับครูที่ปรึกษา จำนวน 25 ข้อ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ของลิเคิร์ท 5 ระดับ ไม่จริงแน่นอน ค่อนข้างไม่จริง จริงบ้างไม่จริงบ้าง ค่อนข้างจริง จริงแน่นอน โดยมีลักษณะข้อคำถามด้านบวก ได้แก่ข้อที่ 1, 5, 6, 8, 9, 10, 12, 13, 15, 17, 18, 21, 22, 24, 25 และข้อคำถามด้านลบ ได้แก่ข้อที่ 2, 3, 4, 7, 11, 14, 16, 19, 20, 23 มีการกำหนดเกณฑ์ให้คะแนน และการแปลผลคะแนน ดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงเกณฑ์ให้คะแนนทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ในการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษาสำหรับครูที่ปรึกษา

ระดับ	ข้อความด้านบวก คะแนน	ข้อความด้านลบ คะแนน
ไม่จริงแน่นอน	1	5
ค่อนข้างไม่จริง	2	4
จริงบ้างไม่จริงบ้าง	3	3
ค่อนข้างจริง	4	2
จริงแน่นอน	5	1

ตารางที่ 3 แสดงเกณฑ์การแปลผลคะแนนทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ในการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษาสำหรับครูที่ปรึกษา

ระดับค่าเฉลี่ย	ความหมายของระดับค่าเฉลี่ยของทักษะการแก้ปัญหา เชิงสร้างสรรค์ในการป้องกันความรุนแรงใน สถานศึกษาสำหรับครูที่ปรึกษา
4.50 – 5.00	ดีมาก
3.50 – 4.49	ดี
2.50 – 3.49	ปานกลาง
1.50 – 2.49	พอใช้
1.00 – 1.49	ปรับปรุง

2.3 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

1. ผู้วิจัยศึกษา ค้นคว้า องค์กรความรู้และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ในการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษาสำหรับครูที่ปรึกษา โดยมีแนวคิดจากงานของ มิ่งขวัญ ภาคสัณไชย (2555), นลินทิพย์ คงพงษ์ (2561), วันสนันท์ ชูรัตน์ (2564), เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดการวิจัยครั้งนี้

2. ผู้วิจัยนำแบบวัดทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ในการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษาสำหรับครูที่ปรึกษาตรวจสอบ ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยนำแบบวัดฉบับที่สร้างเสร็จให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน เป็นผู้พิจารณาความสอดคล้องของข้อคำถามกับนิยามเชิงปฏิบัติการที่สร้างขึ้นและตรวจสอบความเหมาะสมของเกณฑ์การให้คะแนน โดยค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.60 - 1.00

3. ผู้วิจัยนำข้อคำถามที่ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาไปทดลองใช้ (Try out) กับครูที่ปรึกษาที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อตรวจสอบคุณภาพหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Item discrimination) ของแบบวัด โดยการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ (Item-total correlation) โดยใช้สูตรสหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson product moment correlation: r_{xy}) ใช้เกณฑ์ในการคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก

ตั้งแต่ .20 ถึง 1.00 และหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability of the instrument) ของแบบวัดด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach coefficient: α) พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของแบบวัด เท่ากับ 0.87 ถือว่ามีความเชื่อมั่นในระดับสูงมาก และผู้วิจัยคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อระหว่าง 0.20 - 1.00 พบว่า ข้อคำถามในแบบวัดที่ผ่านเกณฑ์ค่าอำนาจจำแนก จำนวน 25 ข้อ มีค่าระหว่าง 0.20 - 0.74

2.4 วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.4.1 ผู้วิจัยทำหนังสือขออนุญาตดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ด้วยการติดต่อประสานงานผู้อำนวยการโรงเรียนและครูที่ปรึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อแจกแบบวัดทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ในการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษาสำหรับครูที่ปรึกษา

2.4.2 ผู้วิจัยนำแบบวัดทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ในการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษาสำหรับครูที่ปรึกษาที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นไปใช้วัดกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 613 คน ผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างและดำเนินการพิทักษ์สิทธิ์กลุ่มตัวอย่าง โดยการอธิบายถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีการวิจัย ประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นจากการวิจัยอย่างละเอียดให้กลุ่มตัวอย่างมีความเข้าใจ และชี้แจงถึงสิทธิที่จะบอกเลิกการเข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้เมื่อใดก็ได้ และการบอกเลิกการเข้าร่วมการวิจัย จะไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อกลุ่มตัวอย่าง แบบวัดมีจำนวน 2 ตอน ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ตอบแบบวัด จำนวน 6 ข้อ ตอนที่ 2 ทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ในการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษาสำหรับครูที่ปรึกษา จำนวน 25 ข้อ โดยใช้เวลาการเก็บรวบรวมข้อมูลประมาณ 15 นาที ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับความสมัครใจของกลุ่มตัวอย่างว่าจะยินยอมเข้าร่วมการวิจัยหรือไม่ก็ได้ ซึ่งข้อมูลที่ได้รับจากการวิจัยจะถูกนำเสนอในทางวิชาการ และใช้ประโยชน์เฉพาะสำหรับการทำวิจัยเท่านั้น และข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างจะถูกปกปิดไว้เป็นความลับ ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างจะถูกเสนอในภาพรวม เมื่อกลุ่มตัวอย่างยินยอมให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล จึงทำการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยได้รับแบบวัดคืนจำนวน 613 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

2.4.3 ผู้วิจัยนำแบบวัดทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ในการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษาสำหรับครูที่ปรึกษาได้รับคืนมาทั้งหมดมาดำเนินการวิเคราะห์และสรุปผลการวิจัยตามขั้นตอนการวิจัย

2.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

2.5.1 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2.5.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์หาคุณภาพเครื่องมือ

1) วิเคราะห์ความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content validity) โดยใช้สูตรดัชนีความสอดคล้อง (IOC: Index of item-objective congruence) เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับนิยามเชิงปฏิบัติการ

2) การวิเคราะห์หาอำนาจจำแนกของแบบวัดเป็นรายข้อโดยใช้สูตรสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product moment correlation coefficient's)

3) การวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นทั้งฉบับโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (α -Coefficient)

2.6 การพิทักษ์สิทธิ์และจริยธรรมการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการพิทักษ์สิทธิ์กลุ่มตัวอย่างตามระเบียบมหาวิทยาลัยบูรพาว่าด้วยข้อกำหนดและแนวทางการดำเนินการด้านจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ตามรหัสโครงการวิจัย G-HU 305/2566 โดยผ่านการรับรองโดยคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ที่ IRB4-019/2567 เมื่อวันที่ 22 มกราคม พ.ศ. 2567

3. สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

3.1 ครูที่ปรึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมีจำนวน 438 คน คิดเป็นร้อยละ 71.45 ส่วนใหญ่ อายุ 21-30 ปี มีจำนวน 261 คน คิดเป็นร้อยละ 42.58 รองลงมาอายุ 31-40 ปี มีจำนวน 205 คน คิดเป็นร้อยละ

33.44 ครูที่ปรึกษาส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวน 465 คน คิดเป็นร้อยละ 75.88 ในขณะที่จบการศึกษาระดับปริญญาโทมีจำนวน 148 คน คิดเป็นร้อยละ 24.14 ส่วนใหญ่ครูที่ปรึกษามีประสบการณ์การทำงานน้อยกว่า 7 ปี มีจำนวน 310 คน คิดเป็นร้อยละ 50.571 รองลงมา มีประสบการณ์ 7-12 ปี จำนวน 152 คน คิดเป็นร้อยละ 24.80 ในขณะที่มีประสบการณ์การทำงาน 19-24 ปี, 25-30 ปี และ 31-36 ปี มีจำนวนใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 6.20, 4.73 และ 2.61 ตามลำดับ ครูที่ปรึกษาส่วนใหญ่สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นครปฐมมีจำนวน 204 คน คิดเป็นร้อยละ 33.28 ส่วนสังกัดในเขตพื้นที่จันทบุรี ตราด และฉะเชิงเทรา มีจำนวนใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 27.57 และ 24.14 ตามลำดับ ในขณะที่สังกัดเขตพื้นที่การศึกษาสระแก้วมีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 15.01

3.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์สำหรับครูที่ปรึกษา ใช้การวิเคราะห์ทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ในการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษาสำหรับครูที่ปรึกษา โดยการหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรายข้อ ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ในการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษาสำหรับครูที่ปรึกษา

รายข้อ (n=613)

ข้อ	ข้อคำถาม	$\bar{X}$	SD	แปลผล
1	ฉันตระหนักถึงความสามารถในการใช้ทักษะการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ หากเกิดความรุนแรงในสถานศึกษา	4.38	0.74	ดีมาก
2	ฉันให้ผู้อื่นตัดสินใจแก้ปัญหาความรุนแรงในสถานศึกษาในเรื่องที่ยาก ๆ แทนฉัน	2.52	1.52	ปานกลาง
3	ฉันไม่สบายใจเวลาที่มีการแก้ปัญหาความรุนแรงในสถานศึกษาที่ทำให้ชีวิตฉันเปลี่ยนแปลง	2.13	1.34	พอใช้
4	ฉันรู้สึกลำบากใจในการตัดสินใจในการแก้ปัญหาความรุนแรงในสถานศึกษาทันทีที่ ๆ ไม่มีการวางแผนไว้ก่อน	1.91	1.35	พอใช้
5	ฉันหาวิธีการที่หลากหลายในการใช้ทักษะการแก้ปัญหาและการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษา	4.29	0.76	ดี
6	ฉันพร้อมที่จะเรียนรู้ทักษะวิธีการแก้ปัญหาความรุนแรงในสถานศึกษาใหม่ ๆ	4.44	0.76	ดี
7	ฉันกังวลเมื่อได้รับความเห็นจากเพื่อน ๆ ให้ตัดสินใจในเรื่องสำคัญเกี่ยวกับการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษา	2.32	1.47	พอใช้
8	เมื่อพบกับสถานการณ์ที่ท้าทายฉันคิดหาวิธีการแก้ปัญหาใหม่ ๆ ในการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษาที่แตกต่างจากเดิม	3.90	0.80	ดี
9	เมื่อฉันประสบปัญหาเกี่ยวกับการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษา ฉันจะหาแนวทางแก้ปัญหาให้ชัดเจนก่อนลงมือปฏิบัติ	4.18	0.78	ดี
10	ฉันมั่นใจว่าฉันสามารถทำงานเกี่ยวกับการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษาได้หากมีคนชี้แนะ	4.22	0.87	ดี
11	หลังจากตัดสินใจแก้ปัญหาความรุนแรงในสถานศึกษาไปแล้วฉันพบว่า ฉันควรจะเลือกทางการแก้ปัญหาอื่นมากกว่า	2.41	1.41	พอใช้
12	การเผชิญกับการแก้ปัญหาเพื่อป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษาใหม่ ๆ ทำให้ฉันมีความสุข	3.81	0.93	ดี

ข้อ	ข้อความคำถาม	$\bar{X}$	SD	แปลผล
13	ฉันให้ความสำคัญกับคำแนะนำจากผู้อื่นในการเสนอทักษะการแก้ปัญหาเพื่อป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษา	4.04	0.88	ดี
14	เมื่อต้องจัดการกับปัญหาความรุนแรงในสถานศึกษา ฉันไม่ขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น	2.31	1.42	พอใช้
15	ฉันขอปรึกษาผู้อื่นก่อนที่จะตัดสินใจแก้ปัญหาความรุนแรงในสถานศึกษา	3.66	0.97	ดี
16	ฉันขอให้ผู้อื่นช่วยมากกว่าการพยายามแก้ไขปัญหาความรุนแรงในสถานศึกษาด้วยตัวเอง	2.57	1.69	ปานกลาง
17	เมื่อฉันมีปัญหาในการจัดการความรุนแรงในสถานศึกษา ฉันคิดว่าเป็นสิ่งที่ท้าทาย เป็นโอกาสที่ตืออย่างหนึ่งที่จะได้ลงมือแก้ปัญหา	3.89	0.88	ดี
18	เมื่อความพยายามแก้ปัญหาความรุนแรงในสถานศึกษาครั้งแรกล้มเหลว ฉันจะวางแผนใหม่	4.17	0.79	ดี
19	ฉันพยายามอย่างมากที่จะหลีกเลี่ยงการเผชิญปัญหาหรือการหาแนวทางใหม่ ๆ ในการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษา	2.17	1.50	พอใช้
20	เมื่อเจอปัญหายุ่งยาก ฉันไม่สามารถบอกวิธีแก้ปัญหาในการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษาได้อย่างชัดเจน	2.53	1.57	ปานกลาง
21	เมื่อฉันต้องตัดสินใจแก้ปัญหาความรุนแรงในสถานศึกษา ฉันพยายามจะคาดเดาผลลัพธ์ทั้งด้านบวก และด้านลบของแต่ละทางเลือก	4.06	0.87	ดี
22	เมื่อฉันต้องแก้ปัญหาความรุนแรงในสถานศึกษา สิ่งแรกที่ต้องทำคือหาข้อมูลเกี่ยวกับปัญหานั้น ๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้	4.24	0.77	ดี
23	ฉันใช้เวลาหลีกเลี่ยงปัญหาในการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษามากกว่าที่จะแก้ไข	2.46	0.78	พอใช้
24	ฉันพยายามใช้ทักษะการแก้ปัญหาเพื่อลดความรุนแรงในสถานศึกษาอย่างดีที่สุด	4.12	0.78	ดี
25	ฉันคิดหาทางออกของปัญหาความรุนแรงในสถานศึกษาให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ หรือจนกว่าจะไม่สามารถหาทางออกเพิ่มเติมได้	4.27	0.78	ดี
รวม		4.14	0.41	ดี

หมายเหตุ ในการหาค่าเฉลี่ยในภาพรวม ผู้วิจัยได้แปลงคะแนนข้อความทางลบเรียบร้อยแล้ว

จากตารางที่ 3 พบว่า ครูที่ปรึกษามีทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ในการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษาสำหรับครูที่ปรึกษาในภาพรวม ($\bar{X} = 4.14$, $SD = 0.41$) และรายชื่ออยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์อันดับแรกเป็นฉันพร้อมที่จะเรียนรู้วิธีการแก้ปัญหาใหม่ ๆ ($\bar{X} = 4.44$, $SD = 0.76$) รองลงมาเป็นฉันตระหนักถึงความสามารถของการคิดแก้ปัญหาได้อย่างชัดเจน ($\bar{X} = 4.38$, $SD = 0.74$) ส่วนอันดับสามเป็นฉันหาวิธีการที่หลากหลายในการแก้ปัญหา ($\bar{X} = 4.29$, $SD = 0.76$) ในขณะที่ฉันรู้สึกลำบากใจในการตัดสินใจทันทีโดยไม่มีการวางแผนไว้ก่อน มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ($\bar{X} = 1.91$, $SD = 1.35$)

4. อภิปรายผล

ผู้วิจัยนำเสนอการสรุปและการอภิปรายผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัยดังต่อไปนี้

4.1 แบบวัดทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ในการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษาสำหรับครูที่ปรึกษาที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ได้แบบวัดจำนวน 25 ข้อ มีรูปแบบของข้อคำถามเป็นแบบมาตราวัดประมาณค่า 5 ระดับ โดยถามเกี่ยวกับทักษะในการแก้ปัญหา ผู้วิจัยได้กำหนดลักษณะข้อความไว้ 2 ลักษณะ ได้แก่ ข้อความทางบวก จำนวน 15 ข้อ และข้อความทางลบ จำนวน 10 ข้อ ผลการตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดทักษะ การแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์สำหรับครูที่ปรึกษา พบว่า ค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.20-0.74 มีความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.87 ซึ่งสอดคล้องกับปรานี มีหาญพงษ์ และกรณีการ์ ฉัตรดอกไม้ไพร (2561) ได้กล่าวว่า เกณฑ์การคัดเลือกข้อคำถามที่ดีสามารถนำไปใช้ได้ ควรมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ค่า .20 ขึ้นไป และมีค่าสัมประสิทธิ์อัลฟ่าของครอนบาคมากกว่า 0.7 จึงถือว่าแบบวัดนี้มีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างสามารถวัดได้ตรงตามคุณลักษณะที่ต้องการวัด (Cronbach,1990, pp. 202-204) สอดคล้องกับ วีรวัฒน์ ยกติ (2565, น. 47) กล่าวว่า พื้นฐานที่สำคัญของ การสร้างมาตรวัด คือ การสร้างลักษณะเฉพาะของมาตรวัดซึ่งควรมีการอธิบายลักษณะของการประเมินภายใต้ความเหมาะสมของขอบข่ายเนื้อหา ไม่ว่าจะเป็นองค์ประกอบของเนื้อหา วิธีการประเมิน รูปแบบข้อคำถาม จำนวนข้อคำถาม ลักษณะคำถาม เป็นต้น แสดงให้เห็นว่าแบบวัดทักษะ การแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์สำหรับครูที่ปรึกษามีคุณภาพเพียงพอที่จะสามารถใช้วัดทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์สำหรับครูที่ปรึกษาได้ตรงตามทฤษฎีที่ใช้ในการสร้างเครื่องมือ เนื่องจากมีคุณสมบัติตามเกณฑ์คุณภาพประกอบกับผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบวัดจากการศึกษาแนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จึงทำให้แบบวัดฉบับนี้มีความเหมาะสม และครอบคลุมตามเนื้อหา

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ด้วยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลจำนวน ความถี่ และร้อยละสรุปผลได้ว่ากลุ่มตัวอย่าง จำนวน 613 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมีจำนวน 438 คน คิดเป็นร้อยละ 71.45 อายุส่วนใหญ่ 21-30 ปี มีจำนวน 261 คน คิดเป็นร้อยละ 42.58การศึกษาส่วนใหญ่จบระดับปริญญาตรีจำนวน 465 คน คิดเป็นร้อยละ 75.88 มีประสบการณ์การทำงานน้อยกว่า 7 ปี มีจำนวน 310 คน คิดเป็นร้อยละ 50.571 และส่วนใหญ่สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานครปฐมมีจำนวน 204 คน คิดเป็นร้อยละ 33.28 และผลการศึกษาระดับทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์สำหรับครูที่ปรึกษาด้วยค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผลของทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์สำหรับครูที่ปรึกษา สรุปได้ว่า ครูที่ปรึกษาเมื่อแยกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน และสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา พบว่า มีทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์อยู่ในระดับดี ซึ่งงานวิจัยส่วนใหญ่ที่ทำการศึกษเกี่ยวกับทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ส่วนใหญ่จะทำการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนในการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน นิสิต นักศึกษา จึงนำผลของ สิทธิชัย ชมพูพาทย์ (2554, น. 164) ที่พบว่า การพัฒนาพฤติกรรมการเรียนการสอนเพื่อการแก้ปัญหาย่างสร้างสรรค์ของครูและนักเรียน โดยครูและนักเรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนการสอนเพื่อการแก้ปัญหาย่างสร้างสรรค์ด้านภาษาและวาทกรรม กิจกรรมและการปฏิบัติ ความสัมพันธ์และสังคมดีขึ้น ส่วน ศศิพิมล ประพินพงศกร (2560, น. 246) ที่พบว่า การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรมห้องสมุดสำหรับนิสิตที่เรียนด้วยกระบวนการเรียนรู้ด้วยการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ตามทฤษฎีกิจกรรมโดยใช้คอมพิวเตอร์สนับสนุนการเรียนรู้อารมณ์ร่วมกันมีค่าเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และ วรณันท์ ขุรัตน์ (2564, น.153-154) ผลการศึกษา พบว่า ทักษะการแก้ปัญหาย่างสร้างสรรค์โดยใช้รูปแบบการแก้ปัญหาย่างสร้างสรรค์ร่วมกับอินโฟกราฟิกพบว่ามีพัฒนา ที่ดีขึ้นตามลำดับและหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการศึกษาดังที่กล่าวมา พบว่า ยังไม่มีการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการให้การปรึกษาเพื่อเสริมสร้างทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์สำหรับครูที่ปรึกษา จึงทำให้ผู้วิจัยเห็นความสำคัญที่จะพัฒนานวัตกรรมผสมผสานวิธีการปรึกษากลุ่มเชิงบูรณาการเพื่อเสริมสร้างทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ในการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษาสำหรับครูที่ปรึกษาให้มีประสิทธิภาพที่จะทำให้อาจารย์ที่ปรึกษาที่มีวิธีการการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษาในรูปแบบที่หลากหลายและเลือกใช้วิธีการรับมือได้อย่างเหมาะสมสอดคล้องกับบริบทสังคมไทยอย่างเป็นรูปธรรม

5. ข้อเสนอแนะ

5.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

5.1.1 การที่จะนำแบบวัดทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์สำหรับครูที่ปรึกษาไปใช้ จะต้องมีการศึกษาการใช้งานและบริบทของกลุ่มตัวอย่าง และเกณฑ์การแปลผลให้ชัดเจนก่อนนำแบบวัดไปใช้ หากมีความประสงค์นำไปใช้ในกลุ่มตัวอย่างอื่น เช่น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา นักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย ควรมีการคำนึงถึงบริบทกลุ่มตัวอย่างและปรับใช้ภาษาให้มีความเหมาะสม

5.1.2 ผู้ที่เกี่ยวข้องและมีความสนใจในเรื่องทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์สำหรับครูที่ปรึกษาสามารถนำผลการศึกษาไปใช้ทั้งในด้านวิชาการ ด้านการศึกษา หรือนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมเสริมสร้างและพัฒนาทักษะ การแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์สำหรับครูที่ปรึกษาได้ แต่ควรคำนึงถึงการปรับเนื้อหากิจกรรมให้มีความเหมาะสม เพื่อประโยชน์สูงสุดอย่างเป็นรูปธรรม

5.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

5.2.1 ควรมีการศึกษาถึงปัจจัยแทรกซ้อนเพิ่มเติม เช่น ช่วงอายุ เพศ ระดับการศึกษา หรือการจัดการเรียนการสอนในแต่ละรายวิชา เพื่อวิเคราะห์ถึงการส่งผลกระทบต่อทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ในการป้องกันความรุนแรงในสถานศึกษา

6. กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการทำกิจกรรมส่งเสริมและสนับสนุนการวิจัยและนวัตกรรมจากสำนักงานการวิจัยแห่งชาติ (วช.) ประเภททุนพัฒนาบัณฑิตศึกษา ประจำปีงบประมาณ 2567

7. เอกสารอ้างอิง

เด็ก นร.ถูกครูสาวโรงเรียนชื่อดังในอุบลตบต่อน้ำเพือนเผยครูมาขอโทษพ่อแม่ที่บ้านแล้ว. (30 พฤษภาคม 2566).

แนวหน้า. <https://www.naewna.com/local/734219>

นลินทิพย์ คพพงษ์. (2561). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิงจิตวิทยาเพื่อเสริมสร้างการแก้ปัญหาย่างสร้างสรรค์สำหรับนักศึกษาวิชัยครู. วารสารวิจัยทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 14(2), 1-12.

ปราณี มีหาญพงษ์, และกรณีการ ฉัตรดอกไม้ไพร. (2561). การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัยทางการพยาบาล. วารสารพยาบาลทหารบก, 19(1), 10-13.

มิ่งขวัญ ภาคสัณไชย. (2555). การวิจัยและพัฒนาชุดฝึกอบรมเพื่อพัฒนาการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาปริญญาตรี [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วันสนั่น ชูรัตน์. (2564). การพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาย่างสร้างสรรค์โดยใช้รูปแบบการแก้ปัญหาย่างสร้างสรรค์ร่วมกับอินโฟกราฟิก สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เรื่องกรด-เบส [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. มหาวิทยาลัยนเรศวร.

วีรวัฒน์ ยกดี. (2565). การพัฒนานักเรียนเฉพาะของแบบวัดความฉลาดรู้ทางสุขภาวะสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น. วารสารการวัดผลการศึกษา, 39(105), 13-27.

ศศิพิมล ประพินพงศกร. (2560). การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ด้วยการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ตามทฤษฎีกิจกรรมโดยใช้คอมพิวเตอร์สนับสนุนการเรียนรู้ร่วมกันเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรมห้องสมุดสำหรับนิสิตวิชาชีพสารสนเทศ [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2562). ยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. 2561-2580 (พิมพ์ครั้งที่ 2).

สำนักนโยบายและแผนการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2565). สถิติข้อมูลทางการศึกษา ปีการศึกษา 2565.

http://www.bopp.go.th/?page_id=1828

สิทธิชัย ชมพูพาทย์. (2554). การพัฒนาพฤติกรรมการเรียนการสอนเพื่อการแก้ปัญหาย่างสร้างสรรค์ของครูและนักเรียนในโรงเรียนส่งเสริมนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางวิทยาศาสตร์โดยใช้การวิจัยปฏิบัติการเชิงวิพากษ์ [วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

องค์การยูนิเซฟ ประเทศไทย. (2565). การปกป้องเด็กในโรงเรียน (ประเทศไทย).

<https://www.unicef.org/thailand/th/press-releases/การปกป้องเด็กในโรงเรียน>

Cronbach, L. J. (1990). *Essentials of psychological testing* (5th ed.). Harper & Row.

Vangundy, A. B. (1987). *Creative problem solving*. Greenwood Press.

World Health Organization. (2002). *World report on violence and health*.